לא שנו אלא לענין טומאה אבל לענין אכילה טהורין אבפני עצמן וטמאים בפני עצמן ולוי אמר אפילו לאכילה נמי מצטרפין ורב אסי אמר טהורים לעצמן וטמאין לעצמן איכא דאמרי פליגא אדרב ואיבא דאמרי לא פליגא מיתיבי מיתת פרה וחיי גמל אין מצטרפין זה עם זה הא מיתת שניהם מצטרפין ומני רבי יהודה היא דאמר באבר כן החי נוהג בטומאה אבל מיתת שניהם מאי לא מצטרפי א"כ מאי איריא דרהיט ותני מיתת פרה וחיי גמל הא אפילו מיתת שניהם לא מצטרפי ועוד תניא חצי זית פרה בחייה וחצי זית גמל במיתתה אין מצטרפין אבל חצי זית מפרה וחצי זית מגמל בין בחייה בין במיתתה מצטרפין קשיא רישא אסיפא אלא לאו שמע מינה מיתת שניהם מצטרפין אמר לך רב אסי האי תנא סבר איסור חל על איסור אמר

אמר מר איסור חל על איסור נמי אמר מר איסור חל על איסור כדסיסא לעיל דטלטו מטורפי פליגי אליבא דמ"ד אין איסור חל על איסור:

מתני' תגמ לאיסור חל על איסור נמי אמר מר איסור חל על איסור כדסיסא לעיל דטלטו מטורפי פליגי אליבא דמ"ד אין איסור חל על איסור:

רבינו גרשום

לא שנו - הא דתנן דנבילות מצטרפות זה עם זה דתשמש דאהלי נבלות בהמה מסאה עם נבלת בהמה טהורה: אלא לענין טומאה - לענין נגיעה דבתרוייהו כתיב הנוגע בנבלתה יטמא: אבל לענין אכילה - כגון לחייב עליהן משום לא תאכל נבלה לא מצטרפי אלא בענין דליהוי במיהורין בנבלת מיהורין שעיר כזית בפני עצמו ובמסאין בפני עצמן כ"ם משום דכבהמה מיהורה ולא חייל עלה איסור לא תאכל דקסבר רב דאין איסור חל על איסור הלכך לא מצטרפי וכן בבהמה מיהורה יש בה איסור לא תאכל נבלה בלבד ולא איסור טומאה והאי דקאמר ומסאים בפני עצמן לענין איסור טומאה קאמר או דמצטרפי עם מיהורין לטומאה או דאי איכא במסאין לחודייהו כזית אית בהו איסור טומאה ולא איסור אוכל נבלה דאין איסור חל על איסור: איכא דאמרי - הא דרב אסי פליגא אדרב דקסבר האי דקאמר רב אסי מיהורה לעצמה ומסאה לעצמה משמע דבין לענין טומאה ובין לענין אכילה קאמר ורב לא קאמר הכי: ואיכא דאמרי לא פליגא - אדרב האיל ומצטרפין שחיב משום מוסאה ריש לאסר לענין אכילה לחייב עליה: מיתת פרה וחיי גמל - כגון שאם תלש חצי זית מפרה מתה וחצי זית מגמל חי אין מצטרפין לטומאה דהא גמל חי: הא מיתת שניהם - מצטרפין לטומאה וקשיא לרב אסי (ואיכא למימר) [למאן] דאמר דפליגא: איסא הא חיי שניהם מצטרפין: לכזית אבר מן החי: וסבי ר' יהודה היא - דאמרינן בפרק גיד הנשה דאבר החי נוהג נמי במסאה: אבל מיתת שניהם לא מצטרפי א"כ מאי אריא דהוא ותני בריישא מיתת פרה וחיי גמל אין מצטרפין - כלומר משום דזה חי וזה מת הא אמרת אפ' מיתת שניהם אין מצטרפין אע"ג דתרוייהו מיתי אלא דאי מדנקט מיתת פרה וחיי גמל לא מצטרפין ש"מ דהא מיתת שניהם מצטרפין וקשיא לרב אסי: ותנא תניא חצי זית פרה בחייה וחצי זית מפרה חצי זית מגמל בין בחייה בין במיתתה מצטרפין וקשיא רישא מיתת פרה וחיי גמל כו' - דדייקינן לה דבמיתת שחיטן לא מצטרפי אלא דמצטרפי מיתת שחיטן ברישא נמי מצטרפת מיתת שחיטן וקאמר דמצטרפי וקשיא רישא מיתת פרה וחיי גמל כו' - אלא לאו ש"מ מדסיפא מצטרפת מיתת שחיטן דמשמע דאפילו בחייה בין במיתתה מצטרפי: הכי קאמר - אלא מאי אית לך למימר דלא תקשי לך רישא לסיפא חבי צריך לפרושי - לרא סיפא דקתני בין בחייה ובין במיתתה תריץ הכי בין במיתתה בחייה מצטרפי דמצטרפי וקשיא לרב אסי להך דקתני בין בחייה ובין במיתתה מצטרפי דאמרי פליגא אדרב דאמרי לא פליגא אדרב: אבל לענין אכילה - כגון לחייב עליהן משום לא תאכל נבלה לא מצטרפי אלא בענין בנבלתה יטמא: אבל לענין אכילה - כגון לחייב עליהן משום לא תאכל נבלה לא מצטרפי אלא בענ